

*150. Hvalete Boga v svetilishteto Mu,
hvalete Go v nebesnija prostor, delo na silata Mu.
2: Hvalete Go za moshnite Mu dela, hvalete
Go spored goljamoto Mu velichie.
6: Vsichko, shto disha, neka hvali Gospoda.
Aliluja. Aliluja. Aliluja.*

Mlechnosivata zora, kojato vse poveche pronikvashe prez prozorcite na kubeto, raztvarjashe konturite na kolonite, ikonostasa i monasite v more ot bleada svetlina – cyrkvata bavno se prevryshthashe v korab, kojto bezshumno plava kym brega na novija den. Psaltiryt, koj znae za koj li pyt, i tazi nosht beshe docheten dokraj.

Licata i mestata, ulicite i istorijata na grad Saraevo se izgubvaha i izchezvaha v bleadata svetlina na rannata utrin, stopjavajki se zavinagi ot stenite, kamennite plochi i kolonite, vryshhtajki se otnovo v kupola, kojto sjakash se izduvashe kato dirizhabyt.

Vsichko, koeto njakoga sym priteznaval i obichal, gledah kato v styklena sfera na sydbata, ogrjana ot svetlinata na vosychnite sveshti, i vsichko tova izchezna s idvaneto na utroto kato blestjasht sapunen mehur, raztvarvajki se v nebeto na Hilendar.

Ostavjam gi zavinagi tuk, na Sveta gora, kydeto vsichko se potapja vyv vechnostta – vyv vremeto, koeto stoi i nikyde ne izticha...

Sbogom sladki senki na izgubeniya grad!

Izljazoh mylchalivo ot cyrkvata zaedno s monasite, koito se razotidoha po ezhednevnite si dela.

Trygnah sled onezi, koito obrabotvat manastirskata gradina. Zapretnaha rasa, zatiskajki gi pod kozhenite kolani, za da ne im prechat na rabotata. Taka navedeni, okopavajki i plevejki zelenhucite, prodylzhavaha da se moljat v sebe si. Ima li po-revnostni molitvi ot tezi, otpraveni kym nezhnite rastenija, koito izrastvat ot svjatata hilendarska zemja?

Samo kak im zavizhdah za tjahnoto spokojstvie i mir! No svetyt, na kojto prinadlezhah, netyrpelivo chakashe da se vyrna v nego i da prodylzha s izlezhavaneto na dozhivotnata si prisyda. Vse pak, chuvstvah, che veche nikoga njama da byda syshtijat. V glavata mi neprekysnato se vyrteshe kratkoto, polutiho izgovoreno izrechenie na otec Mitrofan:

“Nashe e samo onova, koeto dadem na drugite!”

Otivajki si ot manastira po prashnija izroven pyt kym brega na moreto, se obyrnah i oshte vednyzh vidjah Hilendar, kojto sjakash se zatvarjashe v sebe si, dokato se skrivashe zad visokite gysti kiparisi, prilichashti na otrjad ricari, opredeleni da zashtitavat svetinjata.